

Sygn. akt III KK 274/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie L. K.,

ukaranego za wykroczenie z art. 107 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 12 lipca 2017 roku,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść ukaranego,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G.,

z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II W (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w G. i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza,

2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

L. K. został obwiniony o to, że w okresie czasu od lutego 2014 r. do 11 lutego 2015 r. w G. przy ul. G. w Przychodni (...) poprzez wielokrotne nachodzenie w miejscu pracy złośliwie niepokoił pielęgniarkę J. P., utrudniając jej wykonywanie obowiązków służbowych,

tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II W (...), obwiniony L. K. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za które na mocy art. 107 k.w. w zw. z art. 36 k.w. wymierzono mu karę nagany.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron, a jego prawomocność stwierdzono na dzień 28 kwietnia 2015 r.

Kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G. wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając ww. orzeczenie w całości, na korzyść obwinionego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu z art. 107 k.w. zarzucanego obwinionemu, który nie przyznał się do jego popełnienia, szczególnie w zakresie zamiaru, jakim się kierował w stosunku do pokrzywdzonej, budziły poważne wątpliwości, co powinno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, tak jak wymaga tego art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów

przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Postępowanie nakazowe jest bowiem instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełniania zarzucanego czynu (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148).

W realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do wydania wyroku nakazowego. Obwiniony L. K. nie przyznał się do popełnionego wykroczenia i przedstawił własną wersję zdarzeń, z której wynikało, że nie nachodził on pokrzywdzonej, a jedynie korzystał z pomocy pielęgniarskiej, a przy okazji takich wizyt opowiadał jej o swojej córce i czasach wojny. Odmienne całą sytuację opisała pokrzywdzona J. P., zeznając że L. K. niepokoił ją w pracy, zwlekał z opuszczeniem gabinetu, czym dezorganizował jej wykonywanie obowiązków służbowych. Podobnej treści zeznania złożył małżonek pokrzywdzonej oraz inne pielęgniarki zatrudnione w przychodni.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyjaśnień obwinionego L. K., nie można było uznać, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Sąd Rejonowy winien w takiej zaś sytuacji skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Nie postępując natomiast w ten sposób Sąd Rejonowy rażąco naruszył art. 93 § 2 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, gdyż nie można wykluczyć, że po przeprowadzeniu rozprawy zapadłoby inne, co do istoty, orzeczenie. Konsekwencją takiego postąpienia Sądu Rejonowego jest zaś konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzenia postępowania, przy jednoczesnym obciążeniu kosztami postępowania w sprawie Skarbu Państwa.

W kwestii przedawnienia karalności wykroczenia z art. 107 k.w., jakie zarzucano obwinionemu L. K. zwrócić należy uwagę, że art. 45 § 1 k.w. stanowił, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy –

Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 966), która weszła w życie 1 czerwca 2017 r. zmodyfikowano dotychczasowe rozwiązanie dotyczące obliczania okresu przedawnienia. Obecnie, jak stanowi art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Zgodnie natomiast z art. 6 powołanej ustawy, do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. W związku z powyższym Sąd Najwyższy, uznając, że termin przedawnienia karalności wykroczenia zarzucanego L. K. upłynął w lutym 2017 r., nie zastosował art. 45 § 1 k.w. w obecnym brzmieniu i nie przekazał sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie są przy tym zasadne postulaty obrońcy obwinionego, zawarte w pisemnej „odpowiedzi na kasację Prokuratora Generalnego”, aby uchylić zaskarżone orzeczenie i uniewinnić obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, albowiem na tym etapie postępowania nie sposób jednoznacznie wypowiedzieć się co do „braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy”.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

r.g.